

Fædrelandets Vel, men et Ministerium kan jo i saa Henseende tage højlig fej, og det forekommer mig, at netop det, der skete i det Moment, var en meget dristig og skæbnesvanger Beslutning, der blev tagen. Og man kan jo ogsaa tænke sig — man har set det før i Historien, har set det i andre Lande i alt Fald — at et Ministerium fuldstændig tilsidesætter sin Pligt og tager Penge, som der ikke er nogen rimelig Grund til at tage, tager Penge, som ikke anvendes paa en forsvarlig Maade, men som stikkes i forkerte Lommer, om jeg saa maa sige. Saa skulde man her vente, til en Gang Statsregnskabet kom frem, for her at tage sin Beslutning, og saaledes leve et Par Aar under saadanne konstitutionelle Former og finde sig i, at et saadant Ministerium styrer for Landets og alles Skæbne! Det synes jeg, vi alle kunne blive enige om er en højst uheldig Regeringsmaade.

Konseilspræsidenten (Hørring): Ja, naar det ærede Medlem (Oct. Hansen) fremdrager dette Eksempel — som jeg med Tak erkender, at han ikke vil anvende paa os — at et Ministerium tager Penge og lader dem komme i Lommer, hvor de ikke skulle være, saa har jeg kun dertil at svare, at Grundloven hjemler Folketinget Adgang til at sætte Ministeriet under Tiltale; det, antager jeg, har været Grundlovens Middel mod en saadan Adfærd, naar man overhovedet vil forudsætte, at den har fundet Sted.

Madsen-Mygdal: Den højtærede Konseilspræsident ytrede for et Øjeblik siden, at Folketinget havde taget en ensidig Beslutning den 26de Oktober forrige Aar, at Folketinget ikke havde ventet med at tage Stilling til denne Sag, indtil Tillægsbevillingsloven kom til at foreligge, men at det allerede den 26de Oktober havde taget en ensidig Beslutning. Jeg vil nok spørge den højtærede Konseilspræsident og hvert eneste Medlem i denne Sal, om der er nogen, der har tvivlet paa, hvilket Udfald denne Sag vilde faa i det andet Ting? Er der noget eneste Medlem, der nogen Sinde har troet paa, at det var muligt, at Folketinget kunde sige ja til denne Beslutning? Jeg skal ikke opholde mig ved Anledningen, det have vi talt tilstrækkeligt med hinanden om, men jeg skal sige: Den højtærede Konseilspræsident ved jo med sig selv, at han ikke staar i noget overdrevent stærkt Tillidsforhold til det andet Ting; det har han aldrig gjort, den nuværende Regering er

jo en Højreregering, der væsentlig støtter sig til dette Tings Flertal, den har aldrig staaet i noget Tillidsforhold til det andet Ting. Naar den høje Regering fandt Anledning til at foretage et saa ekstraordinært Skridt som det, her foreligger, laa det dog nær at indkalde Rigsdagen, og jeg kan kun tænke mig Muligheden af, at man undlader at indkalde Rigsdagen, naar man ved med sig selv, at man staar i et saadant Tillidsforhold til Rigsdagen, at den absolut vil sige ja. Naar dette fineste Udtryk for Ministeransvarlighed er til Stede, forudsatte man, som jeg nævnedes første Gang, jeg havde Ordet, i 1849, at saa kan Regeringen undlade at indkalde Rigsdagen. Men naar det ikke er til Stede, naar Regeringen ved med sig selv, at det modsatte er Tilfældet, er der den allerstørste Grund til at indkalde Rigsdagen. Og der var god Tid dertil. Den meget omtalte Tale i Birmingham blev holdt den 14de Maj; den 23de Maj begyndte Regeringen at røre sig, og først den 4de Juni blev der taget Beslutning i Statsraadet; der var altsaa meget god Tid til at indkalde Rigsdagen. Derfor mener jeg, at efter alt, hvad der har foreligget, maatte det være soleklart for enhver, at naar Rigsdagen kom sammen, vilde Folketinget selvfølgelig nægte denne Bevilling. — Den højtærede Konseilspræsident gentager atter, at Folketinget har jo Adgang til Rigsretten, Folketinget kan henvende sig til Rigsretten. Jeg skal henvise til, hvad jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at det forekommer mig at være en mislig Sag, naar en Regering ikke har andet at pukke paa end en Henvielse til Rigsretten. Naar en Regering gaar fra det Ansvar, skyder det Ansvar fra sig, som er 10 Gange vigtigere end Ansvaret for Rigsretten, mener jeg ikke, at denne Henvielse til Rigsretten har stort paa sig, saa meget desto mere som det ogsaa er gjort gældende af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen), at Rigsretten have vi kun Brug for, naar der er Spørgsmaal om Straf eller Erstatning for, hvad der er gjort. Vi have ingen Brug for Rigsretten, naar det gælder om at afgøre, om dette eller hint har været fornødent til Statens Styrelse, til Statens forsvarlige Førelse. Afgørelsen af, om denne eller hin Bevilling er nødvendig, foretages her i den samlede Lovgivningsmagt og intet andet Sted. Vi kunne ikke tjene de Herrer i at flytte den Slags Spørgsmaal over til Rigsretten. Desuden er det vitterligt nok, at Rigsretten er ikke fuldstændig saaledes, som man har tænkt sig